Nr. 28. 1930.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 36.
Redaktor: Jan Kędzior st. dyrektor Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 12 lipca 1930 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ŚLĄSKI URZĄD WOJEWÓDZKI
w Katowicach.
L. Ad. 1456/20.

Dot.: Rozporządzenie Wojewody Śląskiego w przedmiocie badania zwierząt racicowych na stacjach kolejowych Województwa Śląskiego.

Katowice, dnia 12 czerwca 1930 r.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Śląskiego z dnia 12 czerwca 1930 r. w sprawie badania zwierząt racicowych ładowanych i wyładowywanych na stacjach kolejowych Województwa Śląskiego.

W celu zapobieżenia rozszerzaniu się i rozwlekaniu się pryszczycy zarządzam na czas trwania niebezpieczeństwa tej zarazy na zasadzie paragr. 9 rozporzadzenia Ministerstwa Rolnictwa z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 409), oraz za zgodą tegoż Ministerstwa co następuje.

Paragraf 1.

Zwierzęta racicowe ładowane i wyładowywane na stacjach kolejowych w obrębie Województwa Śląskiego podlegają aż do odwołania tak przy załadowaniu jak i wyładowaniu badaniu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego lub lekarza weterynaryjnego upoważnionego do tego przez właściwą władzę. Badanie nie jest wymagane w rzeźniach i na targowiskach rzeźnych, połączonych torem kolejowym, w których badanie przy wyładowaniu przez ustanowionego tam lekarza weterynaryjnego jest zapewnione.

Paragraf 2.

Szczegóły przeprowadzenia tych badań oraz pobieranie należytości za ich wykonanie regulują przepisy powołanego na wstępie rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa tudzież rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa z dnia 23 marca 1928 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 52 poz. 409).

Paragraf 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 22 czerwca 1930 r.

Wojewoda:
(—) Dr. Grażyński.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia 16 maja 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach świadków, biegłych i tłumaczów w sprawach karnych.

Na podstawie art. 573 lit. d) i e) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 roku

(Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządza się co nstępuje:

Rozdział I.

O należnościach świadków.

§ 1. Świadkowie, zamieszkali poza siedzibą sądu, jeżeli odległość ich miejsca zamieszkania od sądu wynosi najmniej 15 kilometrów, otrzymują zwrot niezbędnych kosztów przejazdu oraz strawne (art. 567 k. p. k.).

Ograniczenie co do odległości, zawarte w ustępie pierwszym, nie ma zastosowania do funkcjonarjuszów państwowych, osób wojskowych i duchownych (art. 573 lit. e) k. p. k.).

§ 2. Zwrot niezbędnych kosztów przejazdu obejmuje koszty podróży z miejscowości zamieszkania do siedziby sądu oraz koszty podróży powrotnej.

§ 3. Na zwrot niezbędnych kosztów przejazdu składa się:

a) zwrot kosztów przejazdu środkiem masowego transportu (koleje, tramwaje, omnibusy itd.)— na kolejach klasą trzecią pociągiem osobowym, pozatem klasą najniższą;

b) zwrot kosztów przejazdu, o ile brak środka masowego transportu, w wysokości 10 gr. za każdy zaczęty kilometr.

Jeżeli kilku świadków korzystało lub mogło skorzystać z jednego pojazdu, należy przyznać każdemu świadkowi część kosztów na niego przypadających.

§ 4. Jeżeli zachodzą warunki przyznania kosztów przejazdu, świadek zaś odbył drogę swoim pojazdem, wierzchem lub pieszo, należy mu przyznać koszty przejazdu, jakieby mu się należały w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Strawne należy przyznawać w wysokości od 1 zł. — 2 zł. za każdy dzień, jeśli zaś świadek musiał przenocować w miejscu przesłuchania w wysokości podwójnej.

§ 6. Funkcjonarjuszom państwowym w czynnej służbie (art. 1 i art. 102 ustawy z dnia 9 października 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz pozostającym w czynnej służbie sędziom, prokuratorom i wojskowym należy przyznawać koszty podróży i djety dzienne według norm, ustanowionych dla podróży służbowych, jeżeli okoliczności, o których zeznawać mają, pozostają w związku z wykonywaniem ich urzędu lub służby.

Jeśli według niniejszego paragrafu osobom, wymienionym w ustępie pierwszym, wezwanym w charakterze świadków, nie należą się koszta podróży i diety dzienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, przyznaje się im wynagrodzenie na ogólnych zasadach.

§ 7. Jeżeli świadek po wezwaniu go z pewnej miejscowości zmieni miejsce zamieszkania, należy mu przyznać należności nie wyższe, niż obliczone ze względu na miejscowość, wskazaną w wezwaniu.

§ 8. Jeżeli ta sama osoba będzie przesłuchana w charakterze świadka w kilku sprawach karnych tego samego dnia, natenczas przyznaje się jej należności tylko raz oraz rozdziela je pomiędzy wszystkie te sprawy równomiernie (art. 557 k. p. k.).

§ 9. Świadkowie, żyjący z zarobku dziennego, otrzymują wynagrodzenie za stracony wskutek stawiennictwa zarobek (art. 568 k. p. k., § 11 niniejszego rozporządzenia).

§ 10. Przez osoby, żyjące z zarobku dziennego (§ 9) należy rozumieć tych, którzy pobierają płacę za każdy dzień pracy (zarobnicy dzienni itp), natomiast nie należą do wspomnianych osób ci, którzy środki utrzymania czerpią z całości dochodów wykonywanego zawodu.

§ 11. Wynagrodzenie za utracony zarobek dzienny przyznaje się według następującej taksy:

a) dla pracowników fizycznych—do 3 zł.;

b) dla pracowników umysłowych—do 5 zł.

§ 12. Świadkowie, którzy stawili się bez wezwania sądowego, nie otrzymują wynagrodzenia.

§ 13. Świadkom służy prawo do należności także wtedy, jeśli na wezwanie sądu stawili się, lecz nie zostali przesłuchani.

§ 14. Jeśli świadek nieprawnie odmawia złożenia zeznań lub przysięgi, nie ma prawa żądać przyznania mu należności.

§ 15. Jeżeli świadek ze względu na swój wiek, chorobę lub cielesną ułomność może stawić się w sądzie tylko w towarzystwie drugiej osoby, należy przyznać należność w myśl niniejszego rozdziału tak świadkowi, jak towarzyszącej osobie.

Jeżeli w wypadku, określonym w ustępie powyższym świadek stawi się z miejsca zamieszkania odległego od sądu mniej, niż o 15 kilometrów (§ 1), ma zastosowanie przepis § 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach za konwojowanie osób i rzeczy oraz za przechowanie rzeczy (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 390).

(Dalszy ciąg nastąpi)

ZARZĄDZENIE
Ministra Pracy i Opieki Społecznej
z dnia 20 czerwca 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków, na zasadzie ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) w brzmieniu ustawy z dnia 28 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz 97), na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia zarządzam, co następuje:

§ 1.

Dla tych bezrobotnych robotników, którzy do dnia 31-go lipca 1930 roku włącznie wyczerpali lub wyczerpią zasiłki z funduszu bezrobocia w ciągu całego okresu, ustalonego w ust. 1, art. 13 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, przedłuża się wymieniony okres do 17 tygodni na terenach niżej wymienionych:

p. p.

11. w Województwie Śląskiem—na całym terenie.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
w z.
(—) Dr. St. Hubicki
Podsekretarz Stanu.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Ignacy Matuszewski.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr. 154, z dnia 7 lipca 1930 r.

Obwieszczenia urzędowe.

OGŁOSZENIE.

Z dniem 10 b. m. otwarta zostanie dla ruchu kołowego szosa powiatowa Nowa-Wieś—Kończyce.

Katowice, dnia 7 lipca 1930 r.

Starosta
w z.
(—) Richter.

STAROSTWO KATOWICE d. 7. VII. 1930 r.
L. G. 22[illegible]/64.

OBWIESZCZENIE.

Dyrekcja Policji w Katowicach pismem z dnia 30 czerwca br. L. P. II—3734 zawiadamia, że stwierdzono pomór zarazy świń w zagrodzie Ludwika Szombary przy ul. 3. Maja 77 w Halembie.

Starostwo w Chrzanowie pismem z dnia 25. VI. br. L. XLIV/29/18/30 zawiadamia, że sprawdzono wąglika w gminie Chrzanów w jednej zagrodzie.

Katowice, dnia 7 lipca 1930 r.

Starosta
w. z.
(—) Richter.

Komunikaty.

Z Ministerstwa Komunikacji.

W roku bieżącym Ministerstwo Komunikacji nie przeprowadziło żadnych zmian w taryfie ulgowej dla osób, powracających z uzdrowisk krajowych. Wymiar zniżki — 50% w drodze powrotnej — utrzymany został w wysokości, stosowanej od okresu letniego roku ubiegłego. Przedtem wymiar zniżki zależał od klasy wagonu i rodzaju pociągu, gdyż taryfa ulgowa polegała na wykupnie biletów klas niższych i nie rozciągała się na pociągi pośpieszne. W celu więc ujednostajnienia tej taryfy Ministerstwo Komunikacji jeszczę w roku ub. zreformowało ją, ustalając jednakową zniżkę dla wszystkich klas i rodzajów pociągów. Wobec tego ulgi spadły cokolwiek z klas wyższych (I i II) w pociągach osobowych, natomiast podniosły się w klasie trzeciej oraz w pociągach pośpiesznych.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr. 154 z dnia 7 lipca 1930 r.)

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu:

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz 570).
r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z d. 20 listopada 1926 r. (Dz.U.R.P. Nr. 123, poz. 715).

280. (Art. 18). Dziurkowanie znaczków stemplowych — po ich nabyciu, a przed ich użyciem, przyczem szeregi dziurek tworzą litery, stanowiące inicjały wyrazów, z których się składa firma osoby, która znaczki stemplowe nabyła — nie jest

sprzeczne z przepisami o opłatach stemplowych. Nie jest dopuszczalne dziurkowanie znaczków stemplowych dopiero po naklejeniu na papierze, orzeznaczonym do sporządzenia pisma, podlegającego opłacie stemplowej (L. D. V. 4560/6/30).

281. (Art. 120, 144, 146 i 160). Spółki wodne—zarówno utworzone po wejściu w życie ustawy wodnej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 62, poz. 574) t. j. po dniu 26 listopada 1922 r. jakoteż te, które istniały już w dniu jej wejścia w życie (art. 183 tej ustawy)—są zwolnione, jako związki przymusowe, od opłat stemplowych od obligacyj i innego rodzaju obligów w zakresie, podanym w punktach 1 i 2 artykułu 120 u. o. s. od opłat od podań przez nie wznoszonych (art. 144 p. 2 u. o. s.) tudzież od opłat od świadectw im wydawanych — od tych ostatnich w zakresie podanym w punkcie 3 i ustępie ostatnim art. 160 u. o. s.) — ale tylko w takim razie, jeżeli celem ich, podanym w statucie (art. 142 p. 2 ustawy wodnej), są czynności, wymienione w art. 167 lub 173 ustawy wodnej, bez względu na to, czy cel spółki wodnej ogranicza się do czynności wymienionych w art. 167 i 173 ustawy wodnej, lub czy obejmuje nadto czynności innego rodzaju. Spółki, które w myśl powyższego są zwolnione od opłat od podań, korzystają z tego uwolnienia również w zakresie podań o wpis do księgi wodnej (art. 146 p. 3 I) L. D. V. 4826/30).

282. (Art. 179). Jeżeli przed wejściem u. o. s. w życie sporządzono ustną umowę o sprzedaż nieruchomości, położonej na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki i aż do czasu wejścia u o. s. w życie umowy tej nie ogłoszono do wymiaru należytości, a po wejściu u. o. s. w życie sporządzono pismo, z którego treści (bądź samej przez się bądź w związku z dochodzeniami, przeprowadzonemi przez urząd skarbowy) wynika, że to pismo stwierdza ową umowę ustną, to z powyższego stanu faktycznego wynika następujący stan prawny: 1) Umowa ustna podlega należytości według przepisów prawnych, które obowiązywały w czasie jej zawarcia. Ta więc należytość ma być wymierzona obecnie nakazem płatniczym. 2) Pismo, sporządzone po wejściu u. o. s. w życie, podlega opłacie według u. o. s. (art. 179, ustęp pierwszy).

Atoli od opłaty, wymienionej pod 2) należy w analogicznem zastosowaniu §-fu 189 r. w. s. potrącić opłatę, wymienioną pod 1). Należy więc zaniechać wymiaru opłaty, wymienionej pod 2), jeżeli opłata, wymieniona pod 1) równą się opłacie, wymienionej pod 2) lub jeżeli ją przewyższa (L. D. V. 4628/6/30).

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Min. Skarbu Nr. 17, z dnia 14 czerwca 1930 r.

283. (art. 52). Wyrok sądu powszechnego, uznający kogoś za właściciela nieruchomości na podstawie zasiedzenia (przedawnienia nabywczego), nie podlega opłacie stemplowej, gdyż nie jest wymieniony ani w art. 52 u. o. s. ani też w żadnym innym przepisie części drugiej u o. s.

Natomiast podlega opłacie stemplowej w myśl rozdziału dziesiątego u. o. s. wyrok sądu polubownego treści wyżej podanej, a mianowicie na mocy art 52 punkt 5, u. o. s. (L, D. V. 3395/6/30).

284. (art. 76). Pismo, sporządzone zagranicą, stwierdzające przelew papieru wartościowego, wypuszczonego przez instytucję emitującą, mającą siedzibę w Polsce, jeżeli zostało przedstawione instytucji emitującej celem przepisania własności papieru wartościowego w księdze tej instytucji, podlega opłacie stemplowej w myśl rozdziału trzynastego u. o. s., gdyż istnieje warunek wymagalności opłaty, ujęty w art. 5 u. o. s. w wyrazy: „albo jest wykonywane w Polsce". Wykonanie bowiem umowy o przelew imiennego papieru wartościowego polega w szczególności na umożliwieniu przepisania w księdze instytucji emitującej, to zaś przepisanie w przypadku wyżej określonym następuje w Polsce.

To samo tyczy się pisma, sporządzonego zagranicą, którem cedent zawiadamia instytucję emitującą, mającą siedzibę w Polsce, o przelewie imiennego papieru wartościowego (art. 76 punkt „b" u. o. s.).

Tezy powyższe tyczą się w szczególności kuksów — z wyjątkiem kuksów dawnego typu (§§ 228 i 229 powszechnej ustawy górniczej pruskiej) — a mianowicie ze względu na przepisanie zmiany własności kuksu w księdze gwarków (§ 142 austrjackiej ustawy górniczej oraz § 105 pruskiej ustawy górniczej). W przypadkach powyższych stosuje się ustęp przedostatni art. 76 u. o. s. również wówczas, gdy zarówno cedent jak cesjonarjusz mają mieszkanie lub siedzibę zagranicą. (L. D. V. 4813/6/30).

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Min. Skarbu Nr. 18, z dnia 25 czerwca 1930 r.

Druk. J. Eichhorn, Katowice.